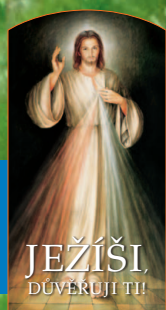

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

NAJÍT SKRYTÝ SMYSL

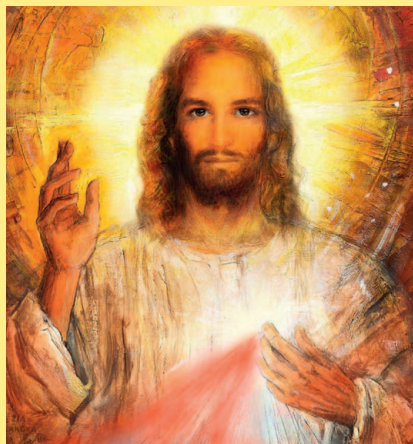
Rozhovor
s P. Krzysztofem
Grzywoczem
na str. 7

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

2022
17. ROČNÍK

1

Draží citelé Božího milosrdenství,

Pán vstal z mrtvých! Přejeme Vám radost z Pánova vítězství nad smrtí, protože díky Božímu milosrdenství máme všichni podíl na tomto vítězství. Poselství Velikonoc nás pozvedá a přeměrovává náš pohled od smrti k životu. Ať Velikonoce nastanou a zůstanou ve Vás a skrze Vás v každém člověku, kterého potkáte.

Toto číslo „Apoštola“ věnujeme Svátku Božího milosrdenství, protože je potřeba neustále zdůrazňovat a připomínat, že cílem úcty k Božímu milosrdenství je osobní setkání s Bohem.

Otcové pallotini

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śvachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hraří
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo: Adrian Galbas, SAC 3

P. Jaroslav Brož:

Svátek Kristových otevřených ran 5

Rozhovor: P. Krzysztof Grzywocz 7

Knižní nabídka:

Ježíš se ukazuje nevěřícímu 15

Poslání a spiritualita sv. Faustyny:

4 / Svátek Božího milosrdenství 18

Pozvánka na svátek BM 21

Korunka s Radiem Proglas 22

Na apoštolských cestách:

Pallotini na Ukrajině 24

Zasvěcení světa, Ukrajiny a Ruska

Neposkvrněnému srdci Panny Marie 29

Úvod ke IV. Kongresu o BM 33

Program IV. Kongresu o BM 34

Nabídka obrazů milosrdného Ježíše 36

Pozvánka na pěší pouť k BM,

Lectio divina, inzerce 37

Nakladatelství Paulínky 38

Informace / Bohoslužby ve Slavkovicích .. 39

On žije!

Foto: biskupgalbas.pl

Rád bych připomněl několik vět z exhortace papeže Františka „Christus vivit“. „Christus vivit“ znamená Kristus žije. Sv. otec píše: „On žije! Je dobré si to často připomínat, protože jsme v nebezpečí, že budeme Ježíše Krista brát jen jako dobrý příklad z minulé doby, jako vzpomínku, jako někoho, kdo nás zachránil před dvěma tisíci let. To by nám bylo k ničemu, to by nás nezměnilo, to by nás neosvobodilo. Ten, který nás naplňuje svou milostí, ten, který nás osvobozuje, proměňuje, uzdravuje nás a posiluje, je někdo, kdo žije. Je to vzkříšený Kristus, plný nadpřirozené životní síly, oděný nekonečným světlem. A pokud žije, může být přítomný v každé chvíli tvého života, aby ho naplnil světlem. Pak už nebude žádná osamocenost a opuštěnost. I kdyby všichni odešli, on tu bude. A protože žije, není třeba pochybovat o tom, že dobro v našem životě se bude prosazovat a že naše námahy budou k něčemu dobré.“

Kristus žije. My, když se na Velikonoce shromažďujeme v kostele, neslavíme vzkříšení, které se odehrálo kdysi, ale zmrtvýchvstání, které JE a které se odehrává TEĎ. Toto se děje teď. Možná však prožíváme dilema, zda za větou „Kristus vstal z mrtvých“ postavit vykřičník, nebo otazník. Když se díváme na svět kolem nás, máme možná pokušení

se zeptat: Kristus vstal z mrtvých? Opravdu? O Velikonocích zpíváme, že země je obklopená nevýslovným jasem, ale v poslední době jsme viděli, že je obklopená spíš stínem, který rozděluje lidstvo. Kde je ta svoboda, kterou přinesl Kristus? Pokud bychom se z tohoto pohledu dívali na Velikonoce, potom se pro nás Velikonoce opravdu stanou časem zkoušky. Je to zkouška víry a různá omezení jsou součástí této zkoušky.

Všimněme si, že podobná zkouška se týkala také prvních Velikonoc. Z evangelia je vidět, jaký je o velikonočním ránu rozruch. Lidé běhají sem a tam. Ale kolem koho běhají? Marie Magdalská přichází přece ke hrobu Páně před svítáním, ještě za tmy. A potom běží k apoštolům. A co říká? Neříká: „Pán žije!“, ale říká, že někdo vzal Pána z hrobu a neví, kam ho položil. Ukradli Pána. Nestačí, že ho zabili, ještě ukradli mrtvolu. A teď už není nic. Ani Kristus není, ani tělo není. Nic není. V této chvíli Marie není poslem zmrtvýchvstání. Ona v tuto chvíli zvěstuje jen to, že není mrtvola. Petr a Jan běží ke hrobu. Není to proto, aby se stali svědky zmrtvýchvstání. Oni jen chtějí ověřit, zda Marie nepanikaří. Běží rychle, jak se běží k nehodě. Možná, že se tělo Pána ještě podaří zachránit. Jan běží první. Možná proto, že byl mladší.

Ale možná také proto, že věděl, kde se vše odehrálo. Petr totiž utekl a nebyl u kříže, a Jan ano. Přesto, když Jan přijde ke hrobu, nevejde dovnitř. Čeká na Petra a dává mu přednost. Projevuje mu úctu. On ví, že Petr třikrát zapřel Pána. Ale také ví, že to Petrovi Pán řekl: „Ty jsi skála.“ Neřekl to Janovi. Jan souhlasí s tím, aby Petr vešel první. Je to takový malý detail z evangelia, který nám připomíná, že velikost ne vždy znamená být první. Připomíná nám, co je to úcta a pokora.

A tak Petr vstupuje do hrobu. Proto, aby zjistil, jak je to opravdu, a třeba našel zloděje. A tam, v hrobě, se v Petrovi něco mění. Ten otazník, zda Pán vstal z mrtvých, se pomalu začíná narovnávat a přijímat tvar vykřičníku. Co ale zapříčinilo tento proces v Petrovi? Rouška a plátna. Petr vidí, že v tom hrobě je takový pořádek jako u nás doma na Velikonoce. A tak si Petr říká: něco tady nehraje. Pokud by přece zloději kradli, kradli by v rychlosti. Odvalit těžký kámen a vyndat tělo, to už chce přece nějaký čas. Proč by si ještě vše prodlužovali odvíjením těla z plátna, do kterého byl Pán zavinitý. A potom ještě navíc tato plátna pracně skládali a narovnávali? Rychlejší by bylo vytáhnout tělo a rychle je odnést. Petr začíná přemýšlet. Ale je to Petr zatížený hříchem. On Pána přece zradil a třikrát zapřel. A tak se v Petrovi začíná naděje prolínat se strachem. Přemýšlí: Co když Pán žije? Co teď? Jaký důsledek to bude mít pro můj život?

A tehdy do hrobu vchází Jan. Evangelium mluví krátce: vešel a uvěřil. Přijal pravdu, protože nebyl zatížen hříchem. Byl ve večeradle a ležel na srdci Páně a toto srdce slyšel. A potom na kříži toto srdce viděl, probodnuté. Petr ještě na tuto etapu bude muset počkat, ale také k ní dojde.

Pokud prožíváme Velikonoce s pochybnostmi a ve zmatku, podobně jako tehdy Petr, nepohoršujeme se nad sebou. Je to

svým způsobem pochopitelné. Pomocť nám mohou dvě věci.

První je Slovo. Evangelium, které popisuje Jana a Petra u hrobu, končí slovy, že dosud ještě nepochopili Písmo, které říká, že On musí vstát z mrtvých. Naši víru ve zmrtvýchvstání Krista a jeho přítomnost mezi námi musíme stavět na Slovu Páně. Na tom, že On řekl, že to tak bude. Pokud to Slovo vyřadíš ze své víry, tvá víra bude mrtvá. Ježíš nelže. Řekl, že zemře a třetího dne vstane z mrtvých. Tomuto Slovu apoštolové nerozuměli a pochopili je teprve, až uviděli prázdný hrob. A přece ve svém Slovu Pán také říká: „Já jsem přemohl svět“ a že „bude s námi až do konce světa“.

Druhá je zkušenost církve. Je to zkušenost církve, která mnohokrát během svých dějin zakoušela temné období. Nezdálo se lidem tehdy, na Velký pátek, když se zatrašila země a nastala tma, že toto je už konec? Krátce po veřejném vystoupení Petra, v prvních měsících a letech života církve, přišlo krvavé pronásledování, které jako by mladou církev roztrhalo na kusy. Zdálo se, že toto už je konec. Podobně i tolikrát během dějin: války, zemětřesení, hlad, potopy, osobní tragédie a neštěstí pro celé národy – tolikrát se zdálo, že je to už konec. Ale jen se to tak zdálo. A pokud dnes přichází podobné pokušení, že je to konec – je potřeba říct: ne. Kristus opravdu vstal z mrtvých. Opravdu. A nejen žije, ale také vede svou církev.

Je důležité si uvědomit, že pokud neuvěříme ve zmrtvýchvstání, nepůjdeme hlásat, že Pán žije. Naše víra však musí být krmená a sycená.

Přeji vám požehnané Velikonoce a abyste měli křesťanskou naději. Křesťanská naděje není nějaké mlhavé přesvědčení, že bude líp. Je to jistota, že to, co teď prožívám, má smysl.

Arcibiskup Adrian Galbas, SAC ■

Josef Karhan: „Za všechny hříchy světa“

SVÁTEK KRISTOVÝCH OTEVŘENÝCH RAN

Svátek Božího milosrdenství, který na podnět Ježíšových slov sestře Faustyně ustanovil papež Jan Pavel II. v roce 2000 pro celou církev, nás uvádí do hloubky toho, co církev slaví v liturgii. Není to tedy nějaká k oficiální bohoslužbě navíc „přilepená“ lidová zbožnost, ale vynesení na světlo těch pokladů, které církev uchovávala a uchovává, když slaví Velikonoce.

Svátek oslavující Boží nekonečnou milosrdnou lásku je stanoven na neděli ve velikonočním oktávu. Sám oktáv – tedy osmý den po předchozí velké slavnosti – je pozoruhodný obyčej. Hudebníci vědí, že když se k základnímu tónu přidá jeho oktáva, to je osmý tón ve stupnici nad ním, tak sice poněkud splývá s tónem základním, ale současně ho zesílí, umocní, zvýrazní. Podobný cíl

má i osmý den v liturgickém slavení. Po poslední reformě kalendáře nám zbyl jen oktáv vánoční (1. 1. slavnost Božího mateřství Panny Marie) a velikonoční. Jeho evangelium v podání svatého Jana připomíná, že tehdy, v prvních týdnech po Kristově vzkříšení, Pán postupně uváděl své učedníky do hloubky toho, co se v něm stalo. Jeho hrob zůstal prázdný a on živý přichází mezi své blízké. Zpočátku si nemohou uvynout na jeho novou podobu, musí se jí učit. Ježíš uvádí své učedníky do života církve. Jan jako by vybral z Kristova setkání s apoštoly prvního dne v týdnu jen to, co bude Pán nabízet dál ve všech generacích církve.

Které jsou ty jeho dary? Především osvození od strachu. To je první dar jeho milosrdenství. Ježíš nás, své učedníky, potřebuje venku, mezi lidmi, uprostřed strádání a tísně tohoto světa. Poslové jeho milosrdenství jsou vyslanci pokoje. „Pokoj vám!“ Potom Ježíš ukazuje ruce a bok. Díky Tomášově zvědavosti také víme, že na Pánových rukou i boku jsou rány. Přestože je jeho tělo nyní oslavené, tedy skutečné, ale proměněné Boží slávou, nese na sobě minulé rány. Ty jsou nyní oslavené. Podávají důkaz toho, že tu stojí tentýž Ježíš, který předtím trpěl a zemřel. Ale díky vítězství nad smrtí už rány nemohou být vstupní branou infekce nebo estetickou vadou jinak krásného těla. Otevřely se v nich prameny milosti. Ukazují, že lze vstoupit dovnitř Kristova tajemství. Co v něm najdeme? Slovy sv. Augustina můžeme prohlásit: „Nic než milost.“

Předobraz Ježíšova velikonočního přicházení můžeme spatřit ve slovech proroka Habakuka. Ten nejprve uvádí pouštní místa, kde se izraelský Hospodin začal zjevovat

a uctívat: „Z Témanu přichází Bůh, z hory Páranu Svatý. Nebesa přikrývá velebnost jeho, země je plná chvalozpěvů“ (Hab 3,3). Ale pak následuje zajímavý obraz: „Září jako světlo, po straně má rohy, v nichž je skryta jeho síla“ (Hab 3,4). Protože ale hebrejský výraz pro „roh“ současně znamená „paprsek“, je možno větu přeložit také: „Paprsky mu vycházejí z rukou.“

Ježíš se se svými ranami neskrývá jako možná někdy my z ostychu před druhými. On je „ukazuje“. Tomáše dokonce

„*Deus
misericordiae
sempiternae*“

vybízí, aby do nich vložil prst a ruku. V Janově evangeliu má sloveso „ukazovat“ silný význam. Vyjadřuje láskyplné sdílení Otce a Syna v Trojici: „Vždyť Otec Syna miluje a ukazuje mu všechno, co sám koná. A ukáže mu ještě větší skutky ... takže budete žasnout“ (Jan 5,20). Ježíš pak to, co ví o svém Otci, předává nám, lidem: „Ukázal jsem vám mnoho dobrých skutků od Otce“ (Jan 10,32). Když pak po svém vzkříšení Ježíš ukáže apoštolům ruce a bok s ranami, říká jim něco podstatného o svém Otci. Připojuje pak krátká, ale jasná slova: „Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpustěny...“ (Jan 20,23). Právě toto potřebujeme vědět o Otci: je neskonale milosrdný, odpouští nám naše hříchy. To je poselství svátku milosrdenství.

Vstupní modlitba 2. velikonoční neděle po celá staletí do dneška začíná v latinském znění krásným oslovením: „Bože ustavičného milosrdenství“ (*Deus misericordiae sempiternae*). Asi nějakým nedopatřením v českém překladu zůstalo pouhé „Bože“. A tak horlivým slavením svátku jeho milosrdenství doplníme to, co právem patří ke každému oslovení našeho Boha: „ustavičně milosrdný“.

Foto: Krzysztof Kalinowski

ROZHOVOR
S P. KRZYSZTOFEM
GRZYWOCZEM

NAJÍT SKRYTÝ SMYSL

„Pokud někdo nedokáže přijmout negativní city, bude mít problémy s pozitivními city nebo je bude prožívat povrchně a nikdy nezažije radost nebo nebude spokojen sám se sebou.“

✓ **Proč je v církvi taková zdrženlivost v mluvení o citech a kladení důrazu na intelekt a racionální prožívání víry?**

Pravděpodobně proto, že nám to usnadňuje pochopení sebe sama. City jsou obtížnější, vymykají se kontrole rozumu. Není snadné pochopit, proč se v kteroukoli chvíli objevuje tento, a ne jiný pocit, a co pro mě znamená, jaký je jeho význam a poselství.

Také si myslím, že tato nedůvěra pochází z toho, že církev již dlouhou dobu kladla větší důraz na to, co si myslíme, než na to, co cítíme. Proto nyní máme úzkostlivý přístup k citům a zacházíme s nimi jako s něčím horším a naše spiritualita se stala velmi

intelektuální. A v tomto přístupu se nám svět citů jeví jako neznámý a nekontrolovaný, ohrožující naši svobodu.

✓ **O citech neradi mluvíme, stydíme se za ně. Proč?**

Možná ze strachu, že budeme zraněni. Tím, že říkáme, co cítíme, odhalujeme svůj intimní svět, který může být zraněn. Někdo bude vyprávět o svých touhách a vysmějí se mu. Bude ho to bolet.

✓ **Jak se tedy vypořádat s city? Jak zkontrolovat strach z nich?**

Je to určitý proces, na jehož začátku musíte přijmout, že každý pocit, který v nás vzniká, je něčím cenným a vzácným. Jinými slovy, neexistují žádné nesmyslné pocity, všechny mají svůj důvod a chtějí přispět k mému rozvoji. Pokud předem klasifikuji některé pocity jako dobré, jiné jako špatné, některé jako potřebné, jiné jako zbytečné a nedej Bože morální nebo nemorální, je proces přijímání pocitů značně narušen.

*Kříž u hory Bortelhorn
– v místech, kde se ztratil
P. Grzywocz*

✓ A co ti, kteří smysl nevidí a ve chvíli bolesti, hněvu nebo vzteku řeknou, že takový pocit nechtějí?

No... bude pro ně těžké udělat krok ve svém vnitřním vývoji. V případě odmítání pocitů by se měl člověk zastavit a zeptat se, co se mu v životě stalo, že nechce nějaký pocit s důvěrou přijmout, a intelektuálně zhodnotit, co ho k tomu vede.

Obvykle se v takové situaci musí nejprve vyčistit sféra racionálního poznání. Každý pocit má nějaké intelektuální pozadí. Hněv si například spojujeme s ubližováním, zraněním nebo ponižováním. Proč? Protože nás nenaučili, že hněv lze proměnit v něco dobrého.

Dívat se na své pocity takovým způsobem, abyste je přijali a zacházeli s nimi jinak než dříve, je dlouhý proces a vyžaduje čas. A dokud nepřesvědčím sám sebe, že chci s tímto stavem pracovat, posadit svůj pocit do křesla před sebe a pořádně si jej prohlédnout, nic se v mém životě nestane. Jen to, čemu věříme, může růst. Pocity se objevují proto, abychom lépe milovali a byli zralejšími člověkem. Rozum si to špatně vykládá.

Jsem naštvaný, takže musím buď vyhrát, nebo někoho ponížit. Přesto existují desítky možností, které říkají, že s tímto pocitem můžeme dělat něco jiného.

✓ I když tomuto stavu nerozumím?

Samozřejmě! Kdo nevydrží dvě hodiny nedorozumění, nevydrží pět minut porozumění. Vydržet porozumění je mnohem obtížnější než vydržet neporozumění. Pokud rozumíme pocitům studu, strachu nebo hněvu, důsledně si klademe otázku, jak s tím dál. A to teprve začíná jít do tuhého!

✓ Možná potíže v přístupu k citům pramení z toho, že jsme od dětství „oříznutí“ v citové sféře. Dětem říkáme – „nebreč“, „nekřič“, „nezlob se“ a rychle je odstřihneme od jejich emocí.

Za našimi pocity stojí celá naše historie a výchova. Vezměme si takový příklad. Přejde kluk ze školky a říká, že je zamilovaný do kamarádky ze třídy, a jeho rodiče se začínají smát. Chlapec v sobě dusí slzy a předstírá, že se nic nestalo, a zároveň dostává zprávu,

že udělal chybu. To může vytvářet blokády a potíže v citovém životě na mnoho let. Když se takový chlapec už v mládí vážně zamiluje, možná neví, co s tím citem dělat. Protože mu stále něco říká, že je něco špatně. Nebo si vezmeme pocit děsu. Chlapec říká otci, že se bojí jít do sklepa, protože je tam tma. A táta mu řekne, že skuteční muži se nebojí. Kromě toho se ve sklepě není čeho bát. Pokud se chlapec bojí, tak se prostě bojí. Proč nemůže jít do suterénu se zážitkem strachu a obav?

✓ **Tento mechanismus má i svou druhou stránku. Nejde jen o schopnost prožívat těžké pocity, ale také o schopnost vstoupit do stavu uspokojení, schopnost přijímat pochvalu.**

Jsem hluboce přesvědčen, že city se drží za ruce a že když někdo umí přijímat pozitivní pocity, dokáže se vypořádat i s pocity „negativními“.

✓ **Dokážeme sami rozvinout mechanismus přijímání pocitů? Nebo bychom se v tomto ohledu měli někým nechat řídit?**

Záleží na tom, jak hluboce jsou v nás zasazený naše scénáře emočního chování. Pokud jsou povrchní, pak stačí dobré čtení nebo rozhovor s někým. Pokud je scénář hluboký, možná budete potřebovat komunikační kurz nebo dokonce terapii.

✓ **Neztratíme náhodou tímto chováním smysl pro hřích? Začneme říkat: takhle to cítím, to jsou moje pocity, to nezměním. Kdy se mé sebevyjádření stane pýchou a moje sebeláska sobectvím?**

Vezmeme si takový příklad. Někdo ve zpovědnicí říká, že se styděl před kostelem udělat znamení kříže. Je to hřích? Hanba je náš rádce, který ukazuje meze intimity. Proto se ukazuje správně. Máme právo se stydět, není to nic špatného, protože duchovní svět je

náš nejintimnější svět. Spíše bychom se měli ptát, jak kdo reagoval na pocit, který vznikl. Protože když při zpovědi říká, že se styděl udělat znamení kříže, nemyslí tím pocit studu, ale rozhodnutí, které učinil. Zpovídá se ne z pocitu, ale z rozhodnutí na základě tohoto pocitu. Stejně je to se žárlivostí. Pouhý pocit není hřích. Je to zcela správné. Otázkou je, co budeme dělat dál. Když někomu ze žárlivosti zničíme pas těsně před odjezdem na stipendium do New Yorku, tak už je to hřích. Žárlivost je krásný pocit, který při nezralém zacházení značně komplikuje život.

✓ **Kde je tedy hranice mezi pocitem a hříchem?**

Hříchem může být pouze konkrétní čin spáchaný například pod vlivem hněvu nebo žárlivosti, nikdy ne pocit samotný. Protože pocity, city nelze hodnotit morálně. To nás učí Katechismus katolické církve.

✓ **Ale přece vyznáváme, že jsme hřešili v myšlenkách...**

Hřešili jsme, teprve když jsme se mentálně rozhodli, že až se naskytne příležitost, uděláme to, na co jsme mysleli, pokud jde o nemorální čin. Chtěl jsem něco ukrást z obchodu, ale momentálně byl zavřený. Rozhodnutí, které jsem učinil, bylo nemorální, i když bylo učiněno jenom v mé mysli.

✓ **Měli bychom kontrolovat své pocity? A je vůbec možné ovládat něco, co přichází náhle a je neintelektuální?**

Záleží na tom, co rozumíte slovem „kontrola“. Určitě je důležité, abychom pochopili poselství pocitů, které se objevují. Pokud by kontrola spočívala v potlačování a omezování jejich spontánnosti, bylo by to nevhodné. Pocity mají určitou kreativitu, které stojí za to věřit. Samo o sobě to samozřejmě nestačí a může být i smrtelné, proto

je důležité podrobit to zkoumání rozumu. Nepochopený hněv může být riskantní a dokonce nebezpečný.

✓ **Zastavme se u pocitu zamilovanosti. Stává se, že se zamilujeme, když už máme manžela nebo manželku nebo jsme jeptiška nebo kněz. V takovém případě je těžké mluvit o kreativě a spontánnosti pocitu, který se objeví.**

Pokud uznáme, že pocit zamilovanosti v nás vznikl proto, abychom si s touto ženou nebo s tímto mužem vybudovali trvalý vztah, a dovolíme si být tak spontánní, pak tento vztah skutečně může vzniknout. Zamilovanost je ale mnohem bohatší ve svém poselství. Budování trvalého vztahu je jen jednou z možností. Existují i další rozumné možnosti k prožití tohoto stavu. Zamyslete se nad tím, proč se pocit zamilovanosti objevuje u manželů nebo duchovních. Koneckonců nejde o opuštění manžela nebo manželky nebo o opuštění kněžství nebo řádu. Pokud pochopím účel a směr tohoto pocitu, mohu si dovolit být kreativní a spontánní.

Je to trochu jako s miminkem. Když s ním jdeme na hřiště, necháme ho, aby si vybralo, zda bude raději trávit čas na houpacíce, skluzavce, prolézačce nebo na pískovišti. A sami si sedneme na lavičku a čteme noviny. Ale na nádraží mu nedovolíme, aby bylo tak spontánní, protože by to mohlo být nebezpečné.

✓ **Zamilovaný muž často předpokládá, že svému pocitu rozumí. Je spontánní a obrací svět vzhůru nohama s vírou, že to, co cítí, je pravá láska, osud, dar od Boha.**

To je příčinou mezilidských tragédií. Lidé dělají něco, čeho později litují. Manželství jsou rozbita, kněžství je opuštěno a zákon je opuštěn. Po nějaké době přichází úvaha,

že jste tento pocit nepochopili a mohli jste jednat jinak. Pravda, u některých citů, které nelze v dlouhodobém vztahu naplnit (jako je třeba zamilovanost), je velmi těžké pochopit, co znamenají. Proto se vyplatí hledat pomoc u někoho zvenčí. Kde nejsme silní, máme být moudří. Stejně jako Odysseus, který požádal o pomoc své druhy, protože věděl, že sám by si neporadil. Abychom vydrželi ve správném rozhodnutí, potřebujeme podporu. Odysseus nebyl sám.

✓ **Pokud se ženatý muž nebo kněz zamiluje do ženy – nebo žena do muže – a zůstanou s tím sami, mohou ztroskotat. Pocity v tomto smyslu volají po dialogu a v tomto případě je to jejich základní poselství – nebuďte sami, mluvte.**

Zároveň stojí za to připomenout, že každý pocit se objevuje pro náš vývoj. A neděje se to náhodou. Díky němu mohu hodně získat. Zamilovanost, kterou nelze realizovat ve vztahu, je nesmírně bohatá a má mimořádný rozvojový potenciál. Na důkaz objevení toho, kolik dobroty je v tomto pocitu, lze zpívat „Te Deum“. Buďme však seriózní a příznějme: kdybych měl tolik žen, do kolika jsem byl zamilovaný, neměl bys tu kde sedět.

✓ **Jak ale v takovém případě dobře prožít zamilovanost? Nejčastěji je to bráno jako určitý útek.**

Předpokládám, že nejčastěji to je prožíváno spíše úzkostlivě. Ale to je důsledkem předpokladu založeného na falešném intelektuálním názoru, že zamilovanost je zde k vybudování trvalého vztahu. Pokud jsme vedeni takovou falešnou zprávou, nemáme se o čem bavit. Lidé se zamilují několikrát za život, i když mají manželky a muže, jsou kněžími nebo jeptíškami. Řeknu více: v některých ohledech by se to mělo stát.

Foto: Anna Hochleitner

P. Grzywocz na horách

✓ Jak to myslíte, že by se to mělo stát?

Obecně lze říct, že jde o zušlechtnění člověka, jeho zcitlivění pro přítomnost druhého, aby mohl prohloubit sebou zvolenou formu lásky. To, co bych chtěl dát osobě, do které jsem se zamiloval, zapojuji do reality, kterou jsem si již vybral, která časem ztuhla a je třeba ji očistit. Rozebírám, co mi chybí v manželství nebo v kněžství a co nacházím v tomto pocitu, který mě potkal.

Kněz, který se zamiluje, si přirozeně přeje trávit více času se ženou. Může se stát, že mu tato zkušenost umožní zjistit, že opravdu nemá s lidmi téměř žádné vztahy, že je neustále zaneprázdněn. Funguje jako statečný rytíř Ivanhoe. Brnění, a jdeme! Ale jak můžete obejmout kněze v brnění? Takový kněz by se měl zeptat, kde jsou jeho přátelé. Chceš se s někým seznámit? Pokud ze sebe neustále něco dává, nenavazuje žádná pouta ani žádná přátelství a nemá na sebe čas, může pro něj být zamilovanost záchranou, aby nezemřel a nestal se divným. Dokáže ukázat svůj velký citový hlad a udělat inventuru formy lásky, kterou si zvolil.

Ženy či muži, do kterých se zamilujeme, a přitom zůstáváme ve vztazích, které jsou naší životní volbou, jsou spíše impulsem ke změně, nikoli osudem. Můžeme být vděční, že takové lidi potkáváme, protože vytvářejí náklonnost. Snad jen proto, aby-chom překročili své sobectví a zatoužili po něčem, co už dávno pominulo – po nějaké intimitě, blízkosti. Není náhodou, že většinou se zamilují lidé, kteří zanedbávají své základní vazby a jsou velmi citově vyhladovělí – jak v kněžství, tak v manželství.

✓ Má bezmoc také výhody? Často s ní máme potíže...

Bezmoc ukazuje, že se člověk nedokáže vyrovnat se vším. Narcistické sebevědomí je formou hluboké nezralosti, protože mnoha věcem prostě nerozumíme a neumíme je. Mých pět chlebů a dvě ryby nestačí k nasycení davů. Tím davem by mohla být zpovědnice, můj přednáškový sál, moje rodina. Když to nevidím, tak jsem nezralý.

V naší kultuře je spousta pýchy a takové zvláštní vynalézavosti. Všimněte si prosím, jak spolu lidé mluví v televizních pořadech, jak

Soukromí
P. Grzywocze

jsou sebevědomí. Nevidíte v nich bolest z nejistoty, na všechno mají odpověď. Otec Jacek Salij na sjezdu exorcistů v Niepokalanowě řekl, že čím je teolog lepší, tím častěji říká: Nevím. Hodně se mě to dotklo. Myslím, že dobře prožítá bezmoc nám umožňuje budovat lepší vztahy s druhými lidmi, protože se ukazuje, že svůj život musím svěřit Bohu. Nejsem druhý Bůh. Není to tak, že by se Bůh setkal s Bohem a že nyní vedou dialog jako partneři. Bez Něho nemohu dělat nic. Vůbec nic.

✓ Má Bůh pocity?

Bible ukazuje, že Boží slovo je emocionální skutečností. Na stránkách Starého a Nového zákona nám Bůh dává obraz sebe sama jako emocionální postavy. Vidíme například, jak se Ježíš rozhnevá.

✓ Hněvá se, ale nesměje se.

Možná to evangelisté jen nezapsali. Snad je Ježíšův smích nepřekvapil. Více je překvapilo, že byl naštvaný. Možná si všimli toho, co sami nezvládli. Nemyslím si, že by se Kristus nasmál. Ale určitě víc lidí šokovalo,

když ho viděli plakat nebo se zlobit. Takový prorok, mírný jako beránek, a tady – jak čteme v evangeliích – se na všechny díval s hněvem. A učedníci byli jistě překvapeni, když v Getsemanech viděli, že se Ježíš bojí.

✓ Máme právo se hněvat na Boha? Je to dobrý pocit?

Myslím, že pocity jsou jedním z hlavních styčných bodů v našem vztahu s Bohem. Hněv a lítost jsou velmi dobré pocity. Existuje v tradici modlitba pocitů. Často se vyskytuje v žalmech.

✓ Když jsem naštvaný, chci raději používat slova, která jsou běžně cenzurována. A mluvíme zde o modlitbě. Někdo se zeptá, ale jak?

Vzpomínáme na slavnou scénu, ve které Jákob zápasí s Bohem. Dobrý otec umí se synem zápasit. Víme, že v některých kmelech syn, který nevstoupí do boje s otcem, není skutečný muž. Otce čeká boj se synem. Ve vztahu s Bohem je také prostor pro hádky, hněv a lítost.

✓ Je zde také místo pro klidné dny?

Tiché dny jsou, když potlačujeme hněv. Lidé, kteří se hádají, ať už v manželství nebo přátelství, mají dojem, že jejich vztah je bližší, lepší, intimnější. S Bohem je to podobné. Co není zahrnuto v modlitbě, se v nás správně nerozvíjí. I když tomu teď nerozumíme. Je důležité v modlitbě, stejně jako ve vztahu s druhým člověkem, vyjádřit své pocity, pojmenovat stavy, které se v nás objevují. Bože, dnes mám chuť brečet. Chybí mi cit, kariéra, peníze? Ještě nevím. Věřím, že po chvíli pochopím. Modlitba s prosbou o porozumění je otevření se Božímu působení, které je světlem a osvětluje naše emocionální stavy. Bůh není lhostejný k našim žádostem, pokud mu necháme prostor pro jednání.

(pokračování na str. 14)

„Bortelhorn“

- *Nosíme v sobě potřebu smrti. Směřujeme ke smrti, jsme „bytost ke smrti“ a tato potřeba smrti je v nás. Lidé zřídka přichází na tuto potřebu, nejčastěji se zastavují na cestě, „špuntují“ vchod. Ale tato potřeba zůstává a pokud není správně vyplněná, potom působí se strašlivou silou. Vyhladovělá se stává destruktivní a ničí život.*

- *Potřeba smrti je potřebou odevzdání a obětování všeho Bohu. Pro nás, křesťany, smrt není ztrátou, ale odevzdáním. My život neztrácíme v okamžiku smrti, smrt není konec. Je to začátek nového, krásného života spolu se svatými v nebi.*

■ úryvek z exercicií P. K. Grzywocze
pro bohoslovce kněžského semináře
v Elblagu, r. 2011

Z výstavy věnované P. Grzywoczovi,
autorka tkaných pláten Bożena Krawczyk

Výstavu pláten bude možné shlédnout
v kulturním domě v Novém Městě na Moravě
11.–30. června 2022.

✓ **A vy říkáte vašim kajícím nebo lidem na klinice: nebojte se svých pocitů?**

Spíš se řídím tím, co se objeví v rozhovoru. Odblokování citů je cílem psychodynamické terapie a cílem kognitivní terapie je intelektuální svět. Je však třeba hned dodat, že oba druhy terapie se doplňují. Není zde jednoduché buď-nebo. Potřebuji dostat své pocity ven, otevřít se jim a dát si čas na jejich definování. Ale definice není vždy to nejdůležitější.

✓ **Myslím, že existuje strach ze snížení náboženství a víry na úroveň psychologie. Kněz mluví o Bohu, protože to musí říkat kvůli svému povolání. Stejně dobře si ale můžeme představit i jinou proměnou – „vyšší moc“, „vyšší smysl“, „sebe-realizaci“.**

Vydržet napětí mezi dobrou antropologií a dobrou spiritualitou je jedním z nejdůležitějších paradoxů křesťanství. Neexistuje jedno bez druhého. Psychologie bez spirituality je si jistá jen v málo věcech. Spiritualita bez psychologie se stává vzdálenou a nepochopitelnou. Pak je snadné myslet na zkratky, léčit například žárlivost nebo hněv pouze v kategoriích hříchu.

Protože Kristus je středem křesťanství a je pravým Bohem a člověkem, setkávají se v něm dvě přirozenosti: skutečně božská a skutečně lidská. To je pro mě obraz křesťanské spirituality.

Při konfrontaci s pocity dochází ke dvěma zásadním chybám: psychologizaci a teologizaci. Musí mezi nimi být napětí. Bylo by snazší říct buď-nebo. Avšak síla křesťanství je v udržení tohoto paradoxu a tohoto napětí. Pocit je slovo Boží ve mně a pro mě. Mohu ho přijmout jako místo modlitby a zároveň ho mohu přijmout jako místo setkání s člověkem. Nepotřebuji to oddělovat. Také je nemusím vždy vyjadřovat.

Svět pocitů proto vyžaduje přítomnost Boha – bez Něj nepochopíme jejich význam. Svátý Jan od Kříže ve svém antropologickém pojetí člověka přikládal pocitům, citům velký význam. Věřil, že vztah s Bohem je v nich nejhlubší, že je to místo nejhlubšího setkání s Bohem. Neboť city jsou něco skutečně božského a skutečně lidského.

✓ **Možná by měl papež napsat encykliku o pocitech.**

Je to pravda, nic takového zatím neexistuje. A bylo by to velmi užitečné. Víra a city, „Fides et passio“.

P. Krzysztof Grzywocz, nar. 1962, kněz diecéze Opole v Polsku, spirituál, exercitátor, terapeut. Aktivní horolezec. Nezvěstný od 17. srpna 2017. Za místo, kde zmizel, se považuje vrchol Bortelhorn v Alpách, na hranici Švýcarska a Itálie. Více informací o P. Krzysztofu Grzywoczovi najdete v „Apoštole“ v čísle 3/2022 a 4/2022.

V tomto čísle můžete také vidět některé obrazy tkaných pláten. Tato výstava je věnovaná P. Grzywoczovi, který se velmi zajímal o téma setkání. Vycházel přitom z etymologie slova „setkání“, jehož částí je slovo „tkaní“. Tuto výstavu bude možné vidět v kulturním domě v Novém Městě na Moravě od kongresu Božího milosrdenství (tj. od 10. června 2022) do konce června 2022.

Odnależć ukryty sens. O moralności uczuć. Z ks. Krzysztofem Grzywoczem rozmawiają Katarzyna Kolska i Roman Bielecki OP, „W drodze“ 2011 nr 2(450), s. 5-17. Redakcji miesięcznika „W drodze“ dziękujemy za udostępnienie tekstu.

Vicente López Portaña: Nedůvěra sv. Tomáše (1849)

Ježíš se ukazuje nevěřícímu

Když apoštolové a s nimi nevěřící Toma seděli po západu slunce ve večeradle a recitovali večerní modlitbu, do místnosti zavřenými dveřmi vstoupil Ježíš, stanul uprostřed nich a řekl:

„Pokoj vám...“

„Pokoj tobě,“ odpověděli apoštolové, a třebaže mohlo postačit jediné setkání před osmi dny, aby se spřátelili s myšlenkou na živého Ježíše, znovu je přepadla bázeň, tím větší, že z jeho úst neuslyšeli „nebojte se,“ jež na ně tak uklidňujícím vlivem zapůsobilo při předchozím setkání se vzkříšeným mužem. Jelikož jim nevěnoval pozornost, vyhlásil jejich nepokoj, zvláště když Ježíš vyhledal zrakem Tomu a přistoupil k němu

na vzdálenost vztažené ruky, z čehož bylo třeba usuzovat, že tentokrát nevěřící dosáhne výjimečné milosti. Toma okamžitě ucouvl, neboť nepochybně totéž vyčetl v očích a tváři rabbiho, který se k němu přiblížil. Ježíš udělal krok vpřed.

Vzdálenost mezi nimi se nezměnila ani o palec. Tomovi se zatočila hlava. Couvl ještě o krok a opřel se zády o zeď. Kdyby mohl, vešel by do kamenné stěny, zmizel by pod zemí, rozplynul se ve vzduchu. Žádná z těchto možností nenastala a apoštol s ochromenými nohama stál před Ježíšovou – živou! – tváří na vzdálenost vztažené ruky a hleděl mu do – živých! – očí; viděl jeho stažené obočí a ústa, pomalu se otvírající ústa připomínající trhlinu na pochmurném nebi, z níž co chvíli udeří hrom. Nevydržel onu moc sálající z Ježíše. Zavřel oči a nad sebou uslyšel jahvický řev rozkazujícího Pána:

„Vlož sem svůj prst a podívej se na moje ruce a nohy! Zvedni také svou ruku a vlož ji do mého boku.“ Tu odhalil tuniku, „a nebuď nevěřící, ale věřící, Tomo Didyme!“

Toma už nic neviděl. Neviděl Ježíšovy probodené ruce ani jeho probodené nohy ani jeho probodený bok. Ani samotného Ježíše neviděl. Ale viděl jeho hlas, rozkazující mohutný hlas naplňující celý vesmír, hlas Pána třesoucí základy země, ženoucí

Roman Brandstaetter (1906–1987), narodil se v židovské rodině v Polsku. Básník, spisovatel, překladatel a diplomat. V roce 1946 přijal křest v katolické církvi. Jeho největším dílem je kniha „Ježíš z Nazareta“, ve které ukazuje život Ježíše Krista a tehdejší svět očima Žida. Kniha má velikou symbolickou hloubku. Roman Brandstaetter zemřel na infarkt před 35 lety, 27. září 1987. Byl pohřben v Poznani. Dopis na jeho pohřeb poslal sv. Jan Pavel II.

před sebou množství vody převracející hory. Toma pochopil, že buď se dotkne těla bezčasně, Pánových ran, a zemře, anebo uvěří v tělesného Ježíše, aniž by se dotkl, a bude žít celou věčnost.

Řekl Ježíšovi:

„Pán můj a Bůh můj.“

Ježíš odpověděl otázkou:

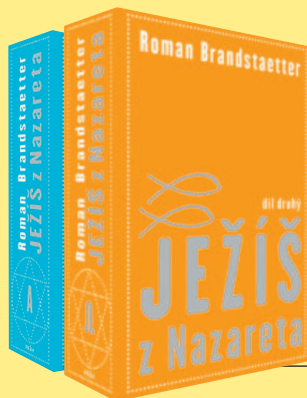
„Uvěřil jsi proto, Tomo, že jsi mě viděl?“

A když nedostal odpověď, pravil:

„Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili.“

Toma stál ustavičně opřen o stěnu. Nebyl v něm už žádný údiv, když Ježíš vyšel zavřenými dveřmi večeřadla, a otřes, který prožil, byl tak velký, že se neodvážil pohnout z místa, ačkoli apoštolové ihned po odchodu vzkříšeného vybuchli živelnou radostí.

Od té doby Toma už nikdy nebyl uveden v pokušení Pánovou přítomností.

Úryvek z knihy Romana Brandstaettera „Ježíš z Nazareta“. Nakladatelství Práh. Rok vydání: 2015.

Obálka tvrdá, vazba vázaná. Stránek celkem 1340

(rozděleno do dvou dílů). Formát: 215 mm x 145 mm.

Knihu si můžete objednat mimo jiné na www.megaknihy.cz (tel.: 222 703 143, email: info@megaknihy.cz).

Cena v době vydání „Apoštola“: 1042 Kč.

„Ticho“

• Ticho je královská cesta modlitby. Bůh k nám přichází skrze ticho, proto On sám je tichem. Člověk k Bohu jde skrze ticho – ke Slovu jdeme skrze ticho. Neexistuje duchovní život bez ticha. Duchovní život bez ticha je strašná iluze. Kdo neumí setrvávat v tichu, není spirituálním člověkem, protože spiritualita je tichem. Tichem, ze kterého vyrůstá Slovo, jež dokáže vykoupit svět, zvítězit nad smrtí, sestoupit do pekel a vrátit se z pekel. Spirituální osoby lze poznat dle ticha. Slova, která mluví, jsou neobvyklá, hluboká a mocná. Dokážou proměňovat.

■ úryvek přednášky
P. K. Grzywocz pro bohoslovce
kněžského semináře v Opoli,
r. 2007

• Lidi, kteří se modlí, lze poznat podle touhy po zjednodušení života. Neexistují pro ně lepší nebo horší místa u stolu. Neexistuje rozdělení na méně nebo více významné lidi. Přitahuje je jednoduchost a chudoba, jako kdyby v nich tušili tajemnou přítomnost.

■ úryvek článku P. K. Grzywocz
„Hodina se snižuje,
naše modlitba“
z časopisu „Pastores“,
č. 4 z roku 2001

Z výstavy věnované P. Grzywoczovi,
autorka tkaných plátén Bożena Krawczyk

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

*Omilostněná
zrnka důvěry*

4/5

Svátek Božího milosrdenství

V září roku 1936 sv. Faustyna ve svém Deníčku zaznamenala tato slova Pána Ježíše: „Toužím, aby svátek Milosrdenství byl útočištěm a úkrytem pro všechny duše a zvláště pro ubohé hříšníky. Lidstvo nedojde pokoje, dokud se neobráť ke zdroji mého milosrdenství.“ (Den. 699) Uplynulo 86 let, plných válek a utrpení. Máme rok 2022 a další válku, tentokrát na Ukrajině. Vidíme lidi, kteří hledají útočiště, úkryt a pokoj. Před námi je další svátek Milosrdenství v neděli 24. dubna 2022 a pozvání najít útočiště, úkryt a pokoj.

VÁLKA JE DUCHOVNÍ ZÁLEŽITOST

Válka je tak trochu jako les. Když říkáme „les“, myslíme tím sice vše, co les tvoří, vnímáme však více to, co je viditelné, např. stromy nad zemí. Jenomže stromy jsou i v zemi (někdy kořeny svou délkou nadzemní část i přerůstají). Podobně ostatní lesní „infrastruktura“, jako rostliny, houby, zvířata, ovádi, žížaly a veškerá lesní tajemství – toto všechno není vždy viditelné. Les je také to, co není vidět, a často právě

z toho, co není vidět, vyrůstá to, co je viditelné. Válka nezačíná někde na poli prvním výstřelem, který je slyšet a vidět. Začíná v srdcích lidí a neviditelně vyrůstá z myšlenky, touhy, vášni.

Sv. Jakub ve svém listu píše: „Odkud jsou mezi vámi boje a sváry? Nejsou to právě vášně, které vás vedou do bojů? Chcete mít, ale nemáte. Ubíjíte a nevražíte, ale ničeho nemůžete dosáhnout. Sváříte se a bojujete – a nic nemáte, protože neprosíte. Prosíte sice, ale nedostáváte, protože prosíte nedobře: jde vám o vaše vášně. Či myslíte, že nadarmo je psáno: ‚Bůh žárlivě touží po duchu, kterého do nás vložil‘? Podřídte se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu a uteče od vás, přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám.“ (srov. Jk 4, 1-7)

RUSKO

Letošní postní doba je zastíněná válkou na Ukrajině. Z Ukrajiny jen do poloviny března uteklo kolem 2 milionů osob. Nad Ruskem se vznáší mnoho otazníků. Mnozí se ptají: Proč to Rusko dělá? Proč takovým způsobem? Co bude dál? Tyto otázky se snaží zodpovědět mnozí komentátoři, o kterých – více nebo méně právem – se říká, že jsou to experti. Tito experti přináší různé teorie a předpovědi, které se týkají politické a ekonomické budoucnosti. Jen zřídka lze najít názor, který ukazuje duchovní rozměr války na Ukrajině.

Rusko nemá v těchto dnech dobrou pověst. Problematicčnost Ruska a jeho obraz však nezačaly válkou na Ukrajině. Jak ve fatimském poselství, tak v poselství o Božím milosrdenství spojeném se sv. Faustynou má Rusko své místo. A je potřeba říct, že to nejsou poselství druhořadá. Jedná se o dvě úcty, které se ve 20. století nejvíce rozšířily po celém světě.

Socha
Panny Marie
Fatimské

Ve Fatimě Panna Maria žádala o zasvěcení Ruska jejímu Neposkrvněnému Srdci.

Dne 25. března 2022 otec František zasvětil v Římě svět, Ukrajinu a Rusko Neposkrvněnému Srdci Panny Marie a ve stejný den kardinál Konrad Krajevský toto zasvěcení obnovil ve Fatimě.

V Deníčku sv. Faustyny můžeme o Rusku najít překvapivě sdělení z 16. prosince 1936: „Dnešní den jsem obětovala za Rusko, obětovala jsem všechna svá utrpení a modlitby za tu ubohou zemi. Po svatém přijímání mi Ježíš řekl: Déle tu zemi nemohu snášet, nedrž mé ruce, má dcero. Pochopila jsem, že nebyt modlitby Bohu milých duší, tak by už celý ten národ obrátil vniče. Ach, jak trpím kvůli tomu národu, který ze svého území vyhnal Boha.“ (Den. 818). Ano, můžeme zohlednit to, že sv. Faustyna byla polská občanka a že na Rusy se dívala jako na okupanty a komunistické agresory. Na okupanty, protože se narodila v roce 1905 a tehdy bylo Polsko pod nadvládou carského Ruska. Stopy po tom najdeme v křestní matrice sv. Faustyny – zápis v matrice je v ruském jazyce. Na komunistické okupanty proto, že sv. Faustyna tato slova psala 16 let po útoku bolševických vojsk na Polsko. Tehdy se Polákům podařilo u Varšavy bolševiky zastavit a bylo to zrovna na svátek Panny Marie. I kdybychom však toto vše zohlednili, jen stěží bychom si asi mohli představit, že by si sv. Faustyna dovolila vložit do úst Pána Ježíše podobná slova o Rusku, pokud by to Ježíš neřekl.

Těžko dnes najdeme odpověď, co je „uvnitř“ ruského národa. Co se tam stalo a co se tam děje dnes. Těžko asi pochopíme „ruskou duši“. Zatím to pro nás zůstává tajemstvím. Máme se na tento úmysl modlit a dívat se na všechny lidi optikou Božího milosrdenství. Boží milosrdenství je pro lidi šancí, protože je vyzyvá: „Umyjte si ruce, hříšníci, a očistěte svá srdce, lidé dvojí tváře! Bědujte,

naříkejte a plačte! Váš smích ať se obrátí v pláč a vaše radost v žal. Pokořte se před Pánem, a on vás povýší.“ (srov. Jk 4, 8-10)

SVÁTEK BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Podstatou svátku Božího milosrdenství je setkání člověka s Bohem, dítěte s Otcem. Válka je krvavou karikaturou setkání. Takto by se člověk s člověkem nikdy neměl setkávat. Ale po prvním hříchu, jehož dědictví je v nás všech živé a vyvolává v nás vášně, jsme svědky a účastníky války. Hřích křiví člověka a obrací ho proti Bohu, proti ostatním a proti sobě.

Svátek Božího milosrdenství, to je SETKÁNÍ. Setkání s Bohem Otcem je důvodem ke svátku, slavení a radosti. Svátek Božího milosrdenství je cílem úcty k Božímu milosrdenství a smyslem této úcty. Všechny ostatní formy úcty vedou k tomu, aby k takovému opravdovému, osvobozujícímu a pozhnanému setkání člověka s Bohem došlo. Ve zjevení sv. Faustyně Pán Ježíše povzbuzuje: „Ať se hříšník nebojí přiblížit se ke mně. Pálí mě plameny milosrdenství, chci je vylít na lidské duše.“ (Den. 50) Na jiném místě v Deníčku čteme: „Toužím, aby

svátek Milosrdenství byl útočištěm a úkrytem pro všechny duše a zvláště pro ubohé hříšníky. V tento den je otevřeno nitro mého milosrdenství; celé moře milostí vylévám do duší, které se ke zdroji mého milosrdenství přiblíží. Duše, která přijme svaté přijímání, dosáhne úplného odpuštění vin a trestů; v tento den jsou otevřena všechna stavidla Boží, skrze něž proudí milosti; ať se žádná duše nebojí ke mně přiblížit, i kdyby její hříchy byly jak šarlat. Mé milosrdenství je tak veliké, že jím nepronikne žádný rozum, ani lidský, ani andělský, za celou věčnost. Vše, co existuje, má svůj původ v nitru mého milosrdenství.“ (srov. Den. 699)

Na svátek Božího milosrdenství čteme evangelium, jak se tehdy ještě nevěřící a dnes svatý Tomáš potkal s Pánem. Pán přichází do Večeřadla zavřenými dveřmi. Večeřadlo je prostorem, kde se ve vzduchu vznáší strach (tenkrát to byl strach před Židy). Svátek Božího milosrdenství je také Večeřadlem a prostorem setkání. Uvědomujeme si, že Pán, který jednou prošel zavřenými dveřmi, nám neustále nabízí svůj pokoj, který svět dát nemůže. Zve nás, abychom **my tentokrát přišli** se svým strachem k němu, aby nás od našeho strachu osvobodil.

Nepřeslechněme veliký příslib spojený se svátkem Božího milosrdenství: „Duše, která přijme svátost smíření a svaté přijímání, dosáhne úplného odpuštění vin a trestů.“ (Den. 699) Znamená to, že můžeme začít znova, jako bychom tento den byli pokřtěni – znovuzrození a čistí v Božích očích.

Ale také nepřehlédněme TOHO, který se nám dává a který je naší spravedlností, naší čistotou a naším životem. Důvodem ke slavení svátku je osobní setkání a přijetí plodů Kristova utrpení.

P. Wojciech Zubkiewicz SAC
(Pokračování v příštím čísle)

*„Lidstvo nedojde pokoje,
dokud se neobráťí ke zdroji
mého milosrdenství.“ (Den. 699)*

**Zveme vás do Slavkovic
u Nového Města na Moravě na**

SVÁTEK BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ V NEDĚLI 24. DUBNA 2022

Program:

10.30 Mše svatá (hlavní celebrant P. Max Kašparů)

14.45 Korunka k Božímu milosrdenství

15.00 Hlavní mše svatá
(hlavní celebrant Mons. Josef Kajnek,
pomocný biskup královéhradecký)

Po mši svaté bude u kostela ve Slavkovicích posvěcen kříž
vytvořený z trámů kostela v Moravské Nové Vsi poničeného
tornádem.

18.30 Růženec

**19.00 Mše svatá za zemřelé členy „Knihy
milosrdenství“** (o. Mariusz Leszko, SAC,
exorcista brněnské diecéze)

**K získání milosti úplného odpuštění vin a trestů, která
je spojena se svátkem Božího milosrdenství, je nutné
v den svátku přistoupit ke sv. přijímání.**

**Svátost smíření nemusí být v den svátku, přesto v den
svátku BM bude možné ve Slavkovicích přistoupit ke
svátosti smíření od 9.00 do 19.00 hod.**

Otcové pallotini, kontakt: 566 502 850, 774 521 531

KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu...
nejprve se pomodlíš jednou

Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha,
potom budeš na zrnkách Otčenáše

říkat tato slova:

**Věčný Otče, obětují ti tělo a krev,
duši i božství tvého nejmilejšího**

Syna a našeho Pána Ježíše Krista,

na smír za hříchy naše i celého světa;

na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova:

**Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný
k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát:

**Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi a nad celým světem.“**

(Den. 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme
svědectvím života v duchu důvěry v Boha
a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou
milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám
potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání
poselství milosrdenství, formace apoštolů
Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

KORUNKA S RADIEM PROGLAS

Společně s Radiem Proglas
zveme všechny ctitele Božího
milosrdenství k modlitbě Korunky
k Božímu milosrdenství.

Každý pátek po 15.00 hod.
(kromě prvních pátků v měsíci)
se modlitba Korunky živě vysílá
z kostela Božího milosrdenství
a sv. Faustyny ve Slavkovicích.

Ve zjevení sv. sestře Faustyně
Pán Ježíš slíbil:

**„Skrze modlitbu této Korunky dám
rád všechno, o co mě budou prosit.“**
(Den. 1541)

Řekněte svým známým, zvláště
starším, nemocným a trpícím lidem,
že se mohou připojit ke společné
modlitbě Korunky prostřednictvím
Radia Proglas.

**Těšíme se na vás a na všechny, kdo
společně s námi budou vyprošovat
Boží milosrdenství pro nás všechny
a pro celý svět.** *Otcové pallotini*

„Vztahy“

Z výstavy věnované P. Grzywoczovi,
autorka tkaných plátén Bożena Krawczyk

• Přátelství je bytím u jádra, u srdce druhé osoby. Srdce ladí nejlou-
běji a správně jedině u Srdce Ježíše
a u srdce druhého člověka. Jedině
naladěné srdce dokáže naladit jiné
srdce. Jedna z metod takového ladění
je Litanie k Srdci Pána Ježíše. Když
se tuto Litanii modlíme, integrujeme
náš vnitřek. Přátelství je vzájemnou
starostí o srdce, také o jeho správné
naladění.

■ úryvek přednášky P. K. Grzywocze
v Centru duchovní formace
v Krakově, r. 2014

• V křesťanství, v křesťanské antropo-
logii, existuje hluboké, odvážné pře-
svědčení, že podstata člověka se nena-
chází v člověku. Co je to za bytost, která
svoji podstatu nemá v sobě? Může
vůbec taková bytost existovat?
Podstata člověka je v Bohu. V Žalmu 87
se modlíme slovy: „A dají se do zpěvu
a tance: Všechny mé prameny jsou
v Tobě.“ (srov. Ž 87, 7). Člověk nemá
pramen v sobě – „všechny mé prameny
jsou v Tobě“. Člověk může být v kon-
taktu se svou podstatou. Člověk má
svou podstatu, svůj pramen, ale ony
nejsou v něm. V tomto bodu idea ve
filozofii dialogu, filozofii setkání a teo-
logii setkání vrcholí: já nemůžu říct,
že „já mám vztah s Bohem“. Do určité
míry není to tvrzení dobře vyjádřené.
Spíš já jsem vztahem s Bohem, protože
v Bohu je moje podstata a můj pramen.
Samozřejmě, že mám svůj pramen, ale
ne v sobě. Mám tento pramen v Bohu,
protože moje vnitřní struktura jako
člověka je strukturou vztahu. Musíme
vždy přemýšlet v tomto kontextu, pro-
tože jinak se strašně zmylíme. Budeme
hledat „já“ v sobě, pramen v sobě.

■ úryvek přednášky P. K. Grzywocze
v Centru duchovní formace
v Krakově, r. 2014

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH

Служба Божа Bohu služba

PALLOTINI NA UKRAJINĚ

V prosinci 2022 uběhne 100 let od vzniku Sovětského svazu, jehož existence začala připojením Běloruska, Ukrajiny a Zakavkazské socialistické republiky k Rusku. Než byl Sovětský svaz v prosinci 1991 zrušen, na území Ukrajiny už působili pallotini. Rádi bychom vám přiblížili jejich práci a život.

CENTRUM BM

Žitomir

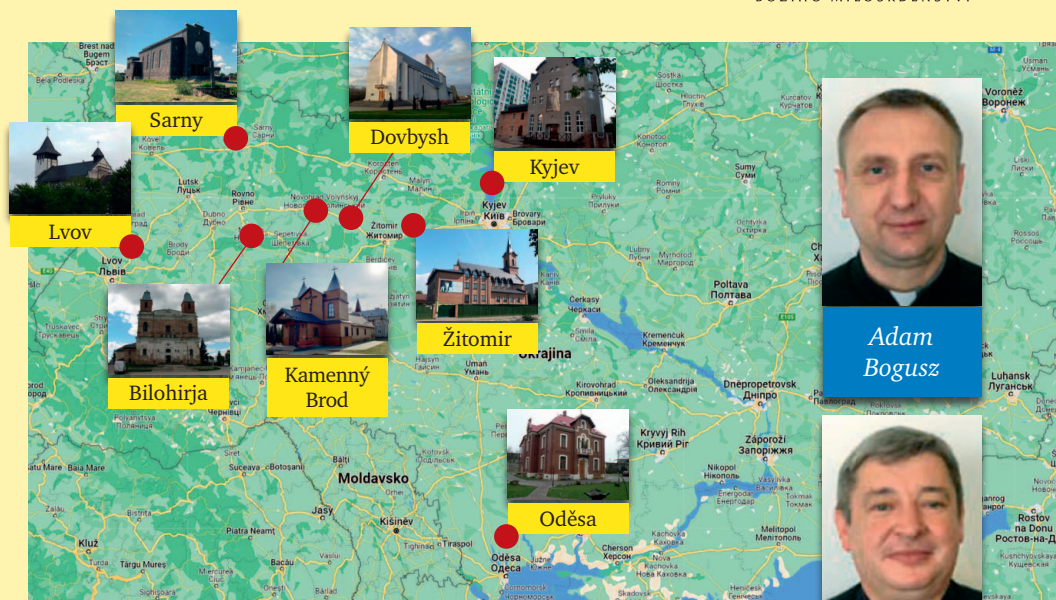
*Kostel pallotinu, Žitomir.
Na obzoru kouř
z bombardování.*

Žitomir je město u Kyjeva s 300 tisíci obyvatel. Pallotini zde působí od roku 1990. V roce 1995 vznikla farnost Božího milosrdenství a roku 2007 začala stavba kostela na tomto místě. V roku Milosrdenství (2016) byl položen základní kámen kostela. Mše svaté, kterých se účastní stovky věřících, jsou slouženy v kapli pod kostelem. Formační setkání a bohatá pastorece zde vytvořily opravdové Centrum Božího milosrdenství. Otec Jaroslav Olszewski SAC, který se stará o toto místo, vypráví také o válce. Prostory pod kostelem slouží lidem jako kryt. V polovině března otec Jaroslav vyprávěl: „Spolupracujeme s místním hasičským sborem a organizujeme odjezdy

lidí k hranicím s Polskem. Autobusem se nám zatím podařilo evakuovat přes 1,5 tis. osob. Naši kněží mají kontakt s vojáky, kteří také pomáhají seniorům s léky, obvazy a podobně. V sobotu jsem byl na bazaru, kiosky se pomalu začaly otevírat a základního zboží je celkem slušná nabídka, a je tam chleba, který dřív chyběl. Naše Charita pomáhá rychle. Lidé přijdou, dostanou konkrétní pomoc – mouku, těstoviny a další nejnnutnější věci. Snažíme se lidi podporovat na duchu. Pro lidi je velmi důležité, že jsme s nimi zůstali.“ Otec Jaroslav také vypraví o společné modlitbě v centru města, na místě, kde dřív byla socha Lenina. Každý den se tam večer schází muži, kteří zůstali bránit město, ke společné modlitbě růžence. Přichází nejen katolíci, ale také pravoslavní a protestanté.

Exercicie pro děti, Žitomir

RODINNÝ DĚTSKÝ DOMOV

Bilohirja

Bilohirja je město s 6000 obyvatel. Pallotini působí v Bilohirji od roku 1993 v bývalém klášteře dominikánů. Klášter s kostelem byl vážně poškozen komunisty. Dodnes není celý opraven. V letech 1995–2002 byl farářem v Bilohirji otec Paweł Pruszyński SAC, který potom působil v ČR (ve Staré Boleslavi a ve Fulneku) a který se přičinil o obnovu tohoto místa. V jedné z opravených částí byl umístěn rodinný dětský

Bilohirja

Adam
Bogusz

Anatolij
Sicinski

Andrzej
Mucha

Andrzej
Walczuk

Eugeniusz
Cymbaluk

Jaroslaw
Dragan

Jaroslaw
Olszewski

Leonid
Jaroszynski

domov, ve kterém je deset dětí. O děti se starají sestry benediktinky. Od vypuknutí války, dokud byla situace relativně bezpečná, děti zůstávaly na Ukrajině, a dokonce pomáhaly lidem, kteří se z Kyjeva snažili dostat na západ a často v Bilohirji přespávali. V současné době však byly děti odvezeny do Polska. Sestra, která je s nimi, vypráví, jak stále prožívají strach z náletů. „Stačí, když slyší vrtulník nebo letadlo, a snaží se skrýt pod stolem nebo najít nějaký úkryt. I já – i když vím, že jsme tady v Polsku v bezpečí – chci někdy reagovat podobně jako děti.“ O klášter a dětský domov se v současné době stará otec Pavel Goraj SAC.

ÚCTA K PANNĚ MARIÍ FATIMSKÉ

Dovbysh, Oděsa

Do Oděsy (cca 1 milion obyvatel) přišli pallotini po roce 2002 na přání místního biskupa, který chtěl v Oděse, jež se pokládá za město mnoha vyznání, vytvořit farnost a poutní místo Panny Marie Fatimské. V roce 2005 byla posvěcena kaple a rozvinula se pastorece. O tři roky později byla posvěcena nová kaple na pozemku, který se pro tento cíl podařilo získat. Po všechna tato léta šíří pallotini úctu k Panně Marii Fatimské. V Dovbyshi (cca 6 tis. obyvatel) působí pallotini od roku 1990. V tomto roce zde byla slavnostně instalována socha Panny Marie, kterou pallotini přivezli z Fatimy. Každý rok přijíždí do Dovbyshi několik tisíc poutníků. V letech 1991–1995 zde byl postaven nový kostel, který byl v roce 2000 biskupem kyjevsko-žitomírské diecéze vyhlášen diecézním poutním místem Panny Marie Fatimské. Každý rok je zde pořádán festival mariánských písní. U farnosti existuje jídelna pro chudé.

Otec Stanislav Firut SAC, který na Ukrajinu přijel v roce 1990 jako novokněz, vzpomíná: „Na začátku jsme většinou hovořili o první výzvě Matky

Pawel
Goraj

Pawel
Jurkowski

Piotr
Worwa

Stanislaw
Firut

Boží, která prosí o modlitbu růžence za mír ve světě. O žádosti Matky Boží, aby papež zasvětil Rusko jejímu Neposkvrněnému Srdci, nebylo možné veřejně mluvit. Když jsem v roce 1990 přijel na Ukrajinu, za mluvení o Fatimě bylo možné jít do vězení. Po nějaké době, když jsem jezdil do farností se sochou Panny Marie, mluvil jsem už i o zasvěcení světa, které 25. března 1984 učinil Jan Pavel II. Viděl jsem, že to bylo účinné: došlo k „tání“, církev měla možnost jednat oficiálně, kázat. Otevřely se hranice, byla možnost příchodu kněží, jeptišek a místních povolání. Toto zasvěcení světa a Ruska opravdu fungovalo.“ Pallotin naznačuje, že církev na Ukrajině se zachovala především díky modlitbám růžence u starších lidí. „Věřím, že úkon zasvěcení Ruska a Ukrajiny, který učiní 25. března 2022 papež František, bude krokem k vítězství Panny Marie nad zlem, které se dnes šíří na Ukrajině. Je to ale také volání o ještě častější modlitbu růžence,“ dodává otec Firut.

Pouť na kolech na poutní místo Panny Marie Fatimské v Dovbyshi

Stanisław
Kantor

Vánoční bohoslužba, Oděsa

Waldemar
Pawelec

Svátek farnosti sv. Klementa, Oděsa

Walentyn
Matuszewski

Na faře u pallotínů, Oděsa

Walery
Dubyna

ZASVĚCENÍ SVĚTA, UKRAJINY A RUSKA NEPOSKVRNĚNÉMU SRDCI PANNY MARIE

Wiaczeslaw
Grynevych

Wiktor
Cyran

Wiktor
Matuszewski

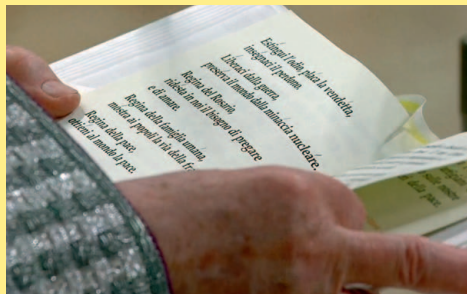

Wladyslaw
Lukasiewicz

Maria, Matko Boží a Matko naše, v této přetěžké hodině se utkáme k tobě. Ty jsi Matka, miluješ nás, znáš nás a víš o všem, co nám leží na srdci. Matko milosrdenství, tolikrát jsme zakusili tvou starostlivou péči, tvou přítomnost, přinášející pokoj, protože nás pokaždé přivedeš k Ježíši, knížeti Pokoje.

Zbloudili jsme na cestě pokoje. Zapomněli jsme na poučení z tragédií uplynulého století, na miliony padlých obětí světových válek. Nedostáli jsme závazkům, které jsme na sebe jako Společenství národů vzali, zrazujeme touhy po míru a naději jednotlivých národů a mladých lidí. Roznemohli jsme se žádostivostí, uzavřeli jsme se do svých nacionalistických zájmů, zatvrdili jsme se svou lhotejností, paralyzovali se egoismem. Zalíbilo se nám ignorovat Boha, žít ve svých lžích, žít svou agresivitu, utiskovat lidské životy a hromadit zbraně. Přitom všem jsme zapomněli, že jsme ochránci svého bližního, ochránci společného domova světa. Válkou jsme zpusťovali zahradu Země, hříchem jsme zranili srdce našeho Pána, který si přeje, abychom si byli navzájem bratry a sestrami. Vůči všem a vůči všemu jsme se stali netečnými, s výjimkou svého já. Se zahanbením voláme: Odpusť nám, Pane!

Uprostřed bídy hříchu, vyčerpanosti a slabosti, tajemství nespravedlnosti zla a války, nám ty, svatá Matko, opakuješ, že Bůh nás neopouští, naopak na nás stále láskyplně hledí, v touze odpustit nám, pomoci nám znovu vstát. Vždyť nám daroval tebe a ve tvém Neposkrvněném srdci vytvořil útočiště pro církev a pro lidstvo.

Byla jsi nám dána z Boží dobroty, abys nás v těch nejdrsnějších zvratech dějin vedla za ruku.

Utíkáme se proto k tobě, tlučeme na dveře tvého srdce my, tvé milované děti, za kterými se neúnavně v každé době vydáváš a zveš je, aby se obrátily. Přijď na pomoc v této temné hodině a povzbud' nás. Zopakuj každému z nás: „Cožpak tu nejsem já, tvoje matka?“ Ty dokážeš zlomit okovy našeho srdce, strhnout hradby naší doby. V tebe vkládáme svou důvěru. Máme jistotu, že zvláště ve chvíli zkoušky neodmítneš naše úpěnlivé prosby a přispěcháš nám na pomoc.

Tak tomu bylo i v Káně Galilejské, kdy jsi uspíšila hodinu Ježíšova zásahu, a ukázala tak světu jeho první znamení. Když se svatební slavnost proměnila ve smutek, řekla jsi: „Už nemají víno“ (Jan 2,3). Pověz to znovu Bohu, Matko, protože víno naší naděje se vyprázdnilo, radost pohasla, bratrství se rozptýlilo. Provinili jsme se proti lidskosti, poničili jsme mír. Stali jsme se schopnými jakéhokoli násilí, jakékoli destrukce.

Naléhavě potřebujeme tvou mateřskou pomoc. Přijmi tedy, Matko, tuto naši úpěnlivou prosbu. Hvězdo mořská, nedopusť, abychom ztroskotali v bouři války. Archo nové úmluvy, buď inspirací našim plánům a cestou ke smíření. Země Nebe, přiveď na svět znovu Boží svornost. Uhas nenávist, umlč mstu, nauč nás odpuštění. Osvobod' nás od války, uchraň svět jaderné hrozby. Královno

růžence, oživ v nás touhu po modlitbě a po lásce. Královno lidské rodiny, ukaž národům cestu bratrství. Královno míru, získej světu mír. Kéž tvůj pláč, Matko, pohne naším zatvrzelým srdcem.

Slzy, které jsi pro nás vylila, ať dají znovu rozkvést tomuto údolí, které spálila naše nenávist. I když řinčení zbraní neutichá, tvá modlitba ať nás dovede k pokoji. Svou mateřskou dlaní se dotkni všech trpících, všech, kdo prchají uprostřed bombardování. Ve své mateřské náruči potěš ty, kdo jsou nuceni opustit svůj domov, svou zem. Tvé bolestné srdce ať v nás probudí soucit a pomůže nám otevřít naše domovy, abychom se ujali zraněných a odvržených lidí.

Svatá Boží Matko, stojící pod křížem, Ježíš pohleděl na učedníka stojícího vedle tebe a řekl ti: „Hle, tvůj syn“ (Jan 19,26). Svěřil ti tak každého z nás. Učedníkovi, a v něm každému z nás, řekl: „Hle, tvá matka“ (verš 27). Matko, toužíme tě nyní přivést do svého života a do svých dějin. Lidstvo, zničené a ztrápené, stojí pod křížem spolu s tebou. Chce se svěřit tobě, skrze tebe se zasvětit Kristu. Ukrajinský národ a ruský národ tě s láskou uctívá, k tobě se utíká. Pro ně, a pro všechny národy ničené válkou, hladem, nespravedlností a bídou, zniť tlukot tvého srdce.

Setkání pallotinů v Oděse,
říjen 2021

Matko Boží a Matko naše, proto se svěřujeme tobě a zasvěčujeme tvému Neposkrvněnému srdci nás samotné, církve a celé lidstvo, zvláště Rusko a Ukrajinu. Přijmi tento náš úkon, který vykonáváme s láskou a důvěrou, dej, ať skončí válka, zajisti světu mír. Tvé „ano“, které jsi ze srdce vyslovila, otevřelo brány dějin Knížeti pokoje. Věříme, že skrze tvé srdce se znovu vrátí mír. Tobě proto zasvěčujeme budoucnost celé lidské rodiny, potřeby a očekávání lidí, úzkosti i naděje světa.

Skrze tebe ať se na zemi rozhostí Boží milosrdenství a pokojný tep míru začne znovu pulsovat v našich dnech. Ženo, která jsi opakovala své „ano“, na kterou sestoupil Duch Svatý, uveď nás do Božské harmonie. Ty, která jsi životodárným pramenem naděje, napoj naše žíznivá srdce. Ty, která jsi utvářela Ježíšovo lidství, učíš z nás tvůrce společenství, ty, která jsi kráčela po našich cestách, doveď nás na stezku pokoje. Amen.

**Sv. otec František,
25. března 2022**

JAK POMOC?

Prosíme vás o modlitbu za pallotiny, kteří působí na Ukrajině, a za všechny, kterým slouží a pomáhají.

Pokud chcete, můžete také pallotinům přispět finančně prostřednictvím Misijního Sekretariátu pallotinů (Misijní sekretariát Společnost katolického apoštolátu)

Své dary můžete posílat přímo na číslo účtu: **2801175352 / 2010**
variabilní symbol **400**, Měna: CZK

**POMOC PRO
UKRAJINU**

MISIE-PALLOTINI.CZ

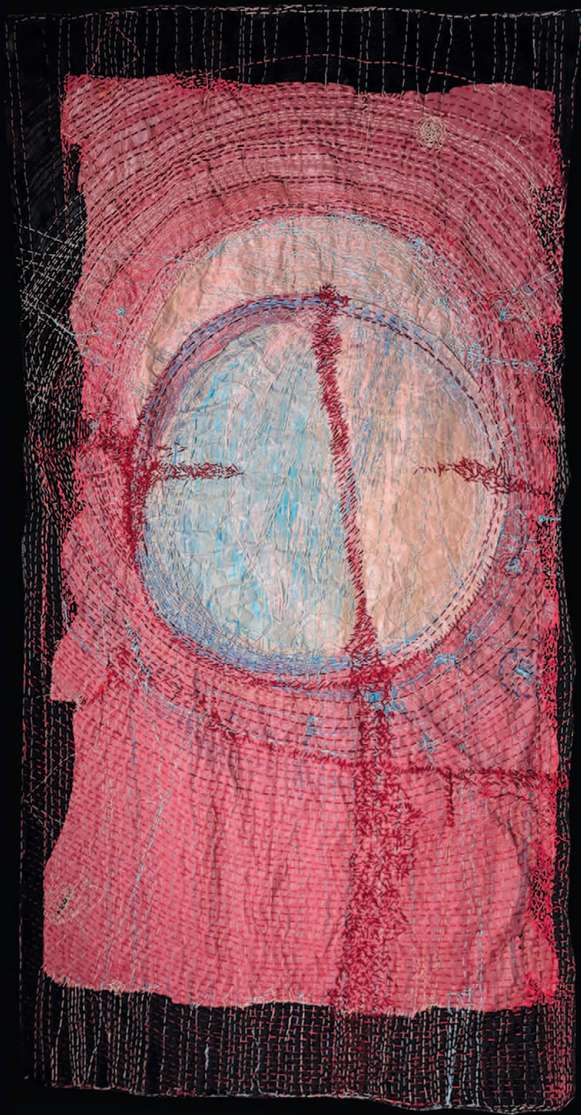
„Láska“

• Zpívání chval dokonce i v ohni velkého utrpení, bolesti a lidské nepravosti zajistí, že nás utrpení nezničí. Naopak, zúrodní nás. Vznikne prostor rány, do které bude možné skrýt sám sebe a jiné osoby. Lidé, kteří trpí a v této zkušenosti nepřestali milovat, něžně chválit Boha – v těchto lidech se vytváří prostor rány, do které se lze schovat. Tito lidé mají v sobě věrohodnost. Co to musí být za člověka, který i když tolik trpěl, nepřestal chválit Boha? Jaká musí být síla jeho lásky, že ho utrpení nezničilo? Když se setkáváme s lidmi, kteří umí milovat, kteří mají v sobě velký prostor – takový, že se tam můžeme schovat – jsou to lidé, kteří velmi mnoho trpěli, ale utrpení je nezničilo. Oni nepřestali chválit Boha a člověka. Milovat Boha a člověka.

Když posloucháme jejich příběh a to, co prožili, můžeme s úctou před nimi smeknout. Pokleknout před pravdou, že přesto, že byli v „ohnivé peci“, nepřestali milovat. Nepřestali chválit Boha i přesto, že vše říkalo, že to není čas pro velebení Boha, že je to čas stěžování, sténání, čas zlořečení. Ne!

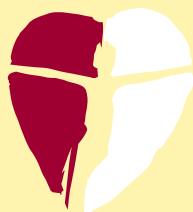
Budu chválit Boha, budu velebit Boha za to, kdo je! Najednou je vidět, že je to přece malinká jiskra, která rozpáluje celý oheň. Oheň, který je ohněm úžasu nad celým vesmírem a chrání nás před ohněm utrpení. Možná, že oheň utrpení v nás nezhasne, ale nakonec bude mít smysl, pozitivně nás ovlivní a vyřezá krásnou, jednoduchou osobnost.

■ úryvek přednášky P. K. Grzywocz
během exercicií v Centru Misijní
Animace, Konstantin - Jeziorna,
r. 2015

Z výstavy věnované P. Grzywoczovi,
autorka tkaných pláten Bożena Krawczyk

Jedině v Kristu

Drazí ctitelé Božího milosrdenství,

před námi je IV. kongres o Božím milosrdenství, který budeme slavit ve dnech 10. až 12. června 2022 v Novém Městě na Moravě a ve Slavkovicích. Původně jsme plánovali, že se kongres uskuteční ve dnech 11. až 13. června 2021, kvůli pandemii se však datum kongresu muselo posunout na rok 2022.

Kongresu předcházela příprava, kterou vedl otec Slavomír Peklanský SAC od ledna 2020 do konce roku 2021. Otec Slavomír každý měsíc během poutí o 3. sobotách ve Slavkovicích probíral jednotlivá témata a jeho přednášky byly následně zpracované a umístěné v „Apoštole“ (čísla: 1. až 4./2020 a 1. až 4./2021).

Témata přednášek vycházela z hesla kongresu „Jedině v Kristu“. A heslo kongresu vycházelo z jistoty, kterou nám dává naše víra, že Kristus je jedinou Cestou, Pravdou a Životem. Tato víra nám neustále připomíná, že Kristus není minulost, ale budoucnost. Připomíná nám také, že náš Pán zůstává s námi tady a teď skrze svátosti a působí se stejnou mocí, s jakou kdysi působil v evangeliu, když uzdravoval, sytil zástupy a křísil mrtvé. Toto Pánovo působení je však v dnešní době neviditelné. Církevní učitel Lev Veliký říkal, že od té doby, co Ježíš vstoupil do nebe, vše, co na něm bylo viditelného, přešlo do svátostí. Proto otec Slavomír postavil přípravu na kongres na svátostech a během přípravy probral všechny svátosti, abychom si připomněli a uvědomili, jak je nám náš Pán nablízku.

Kongres je pro ctitele Božího milosrdenství příležitostí ke společnému setkání. Není to ovšem jenom společné setkání, ale je to také – a možná především – společné hledání světla a síly. Je to zastavení na cestě, které umožňuje podívat se na to, co je za námi, zohlednit aktuální situaci a snažit se společně podívat do budoucna. Vše pro to, aby bylo možné nejen pokračovat na cestě, nejen efektivně a plodně putovat, ale také

z cesty nesejít – naopak, pozvat na tuto cestu ty, kteří cestu hledají a touží po tom ji najít.

Jak je svět, ve kterém žijeme, dynamický, dokazuje situace na Ukrajině. V době, kdy toto číslo vzniká, probíhají tam boje a životy mnoha lidí jsou ohroženy. Válka na Ukrajině přišla v době, kdy se tvořil program kongresu a program kongresu ovlivnila. Nebude chybět pohled do budoucna ve snaze spatřit vše v Božím světě. Věříme, že se kongres stane důležitým milníkem na cestě, který přinese víc světla do našeho prožívání světa a sebe sama.

Nejsme zatím schopni posoudit, nakolik události, které sledujeme na Ukrajině, ovlivní – a jakým způsobem – život v Evropě. Vidíme však, jak válka zasáhla do života lidí nejen na Ukrajině, ale i v zemích, které tuto válku jen sledují. V lidech je teď kromě zmatků navíc ještě strach a nejistota. Nepřipomíná dnes Evropa Večeřadlo, kde byli učedníci zavřeni ze strachu a se svým strachem? Při pohledu na nebe se projevuje strach, co přiletí. Při pohledu na dveře se objevuje strach, co a kdo přijde. Jak silně v této situaci vyznívá heslo kongresu: Jedině v Kristu! Kristus přijde z nebe se svými anděly, proto se máme dívat nahoru s nadějí. Kristus vchází do Večeřadla zavřenými dveřmi, proto bychom neměli zapomenout na to, že jedině On dává pokoj, který svět dát nemůže.

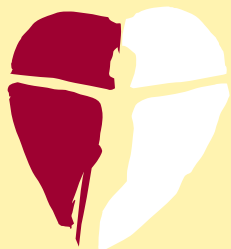
Drazí přátelé,

těšíme se na společné setkání ve Slavkovicích a prosíme vás, abyste přípravu na kongres doprovázeli svou modlitbou. Ať nás kongres shromáždí ještě víc kolem Krista, ať v nás obnoví vědomí, kdo jsme, a připomene nám, že jsme byli Pánem vyvoleni jako znamení naděje, sůl a světlo pro svět – a jako dar pokoje.

P. Wojciech Zubkowicz SAC

JEDINĚ V KRISTU

IV. KONGRES O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ

pod záštitou **Mons. Jana Graubnera**,
arcibiskupa olomouckého a předsedy ČBK

SLAVKOVICE / NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ / 10.–12. ČERVNA 2022

■ Pátek, 10. června 2022

Slavkovice, kostel

**Od 15.00 hod. registrace účastníků
u kostela ve Slavkovicích.**

15.00 Hodina milosrdenství, Korunka
(Sestry Společnosti sester
Ježíšových).

**16.00 MŠE SVATÁ
NA ZAHÁJENÍ KONGRESU**
(Hlavní celebrant: **Mons. Vojtěch
Číkrle**, biskup brněnský).

*Po mši svaté pohoštění
u kostela ve Slavkovicích.*

18.30 Promítání: Vzpomínka
na kardinála Miloslava Vlka
(Ing. Hana Pohořelá).

19.00 Promítání: Služebnice Boží,
sestra Wanda Boniszewska,
mystička a stigmatička
(Sestry od Andělů).

20.00 Večer chval (Live4G).

Nikodémova noc. Adorace za dobré plody
kongresu do 7.00 hod. ráno.

■ Sobota, 11. června 2022

Nové Město na Moravě, kulturní dům

07.00–8.30 Registrace účastníků.

8.30 Uvítání, slovo úvodem
a modlitba k Duchu Svatému.

9.00 **I. přednáška:**
Otec Samuel, novodvorský opat:
Světlo Božího slova v našich
křesťanských nocích.

10.00 **II. přednáška:**
Dr. Ryszard Paluch, Zabrze/Opole,
Polsko: O postoji otevřenosti, který
vede k milosrdenství. Zkušenost
Božího milosrdenství v životě
a tvorbě P. Krzyszofa Grzywocze.

11.00–11.30 Přestávka.

11.30 **III. přednáška:**
(informace bude upřesněna
v dubnu na www.slavkovice.cz).

12.30 **IV. přednáška:**
Mons. Adrian Galbas SAC,
arcibiskup, Katovice, Polsko: „Rádi si
tě poslechneme, ale až někdy jindy“
(Sk 17,32). Jak (ne)hlásat Krista?

13.30 Oběd.

Slavkovice, nahoře.

15.00 Hodina milosrdenství,
Korunka k BM (členové Unie
katolického apoštolátu).

16.00 **MŠE SVATÁ**
(Hlavní celebrant:
Mons. Adrian Galbas SAC,
arcibiskup, Katovice, Polsko).

18.00 „A když nastal večer“ – setkání pro
všechny vedené handicapovanými.

Pohoštění v rámci programu nahoře.

■ Neděle, 12. června 2022

Nové Město na Moravě, kulturní dům

8.30 **V. přednáška:**
Mons. Doc. Jaroslav Brož,
Th.D. S.S.L., KTF UK, Praha:
Jedině v Kristu. Nezbytnost
a nenahraditelnost Krista.

9.30 **VI. přednáška:**
Mgr. Janusz Kożusznik, pastor
sboru Slezské církve evangelické,
Havířov-Suchá: Teze „Solus
Christus“ – podstata jednoty,
nikoliv doktrinální vymezení.

10.30–11.00 – Přestávka.

11.00 **VII. přednáška:**
Mons. ThDr. RNDr. Ladislav
Hučko, CSc., apoštolský exarcha
řeckokatolické církve, Praha:
Milosrdenství a odpuštění
chápané jako projevy Boží lásky.

12.00 Oběd

Slavkovice, nahoře.

14.15 Mgr. Marek Chvátal,
KOMPAS – křesťanský podnikatel:
(Pro)aktivně s Bohem.

14.45 Korunka k BM
(Kongregace sester
Matky Božího milosrdenství).

15.00 **DĚKOVNÁ MŠE SVATÁ
NA ZÁVĚR KONGRESU
SE ZASVĚCENÍM BM**
(Hlavní celebrant:
Mons. Jan Graubner,
arcibiskup olomoucký
a předseda ČBK za účasti biskupů)

PŘIHLÁŠENÍ NA KONGRES

Přihlášení je nutné jenom pro ty, kdo
potřebují ubytování a (nebo) potřebu-
jí oběd v sobotu a v neděli po přednáš-
kách v kulturním domě v Novém Městě
na Moravě. Kdo se chce zúčastnit mší
svatých nebo programu ve Slavkovicích,
přihlašovat se nemusí.

Veškeré informace a přihlášení:
566 502 850, 774 521 531

Termín přihlášek:
do 10. května 2022

NABÍZÍME 3 DRUHY OBRAZU MILOSRDNÉHO JEŽÍŠE

1

2

3

Drazí ctitelé Božího milosrdenství, 22. února 2021 uběhlo 90 let od chvíle, kdy se Pán Ježíš poprvé zjevil sv. Faustyně a požádal o namalování obrazu Božího milosrdenství. S tímto obrazem Pán Ježíš spojil veliké milosti. Slíbil, že kdo tento obraz bude mít v úctě, nezahyne (Den. 49), a že Boží milosrdenství skrze tento obraz působí v duších a vtahuje do Boží lásky (Den. 1379). Samotný obraz není cílem úcty, ale prostředkem k získání milostí. Proto také vzniklo více druhů obrazu milosrdného Ježíše.

K 90. výročí prvního zjevení jsme připravili 3 druhy obrazu milosrdného Ježíše ve velikosti A4 (210x297mm, 350 g lesklá křída) – na rubu s textem o původu a vzniku obrazu a modlitbou Korunky k Božímu milosrdenství. Cena není stanovena. Váš dar bude určen na projekty Centra Božího milosrdenství ve Slavkovicích.

**Pokud o obrázky máte zájem,
kontaktujte nás na tel. 566 502 850, 774 521 531
nebo e-mailem: objednavky@apostol.cz**

PRO TY, KDO POTŘEBUJÍ BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

Pěší pouť k Božímu milosrdenství 23.–29. 7. 2022

Zveme na týdenní pěší putování do Slavkovic u Nového Města na Moravě. **29.–30. 7. 2022** setkání poutníků ve Slavkovicích
Přihlášky a informace: www.pout.cz

EXERCICIE LECTIO DIVINA

■ 17.–25. 5. 2022 / Vranov u Brna
Etapy: I. sv. Marek, II. sv. Matouš, IV. sv. Jan

■ 9.–17. 8. 2022 / Vranov u Brna
Etapy: I. sv. Marek, II. sv. Matouš, III. sv. Lukáš

HLUBOKÉ MLČENÍ – INDIVIDUÁLNÍ DOPROVÁZENÍ

Přihlášky a informace:

**www.lectiodivina.cz, lectiodivinacz@gmail.com
tel.: 739 002 737**

■ JE NĚKDO Z VÁS NEMOCNÝ?

Je důležité si pamatovat, že člověk není jenom tělo a že Bůh nemoc nestvořil. Nemoc a utrpení je důsledek hříchu, proto také uzdravování by mělo zohlednit nejen tělo, ale také psychickou a duchovní stránku.

Proti nemocem máme zaujmout aktivní postoj, protože tím naplňujeme přikázání lásky (abychom milovali „jako sám sebe“). Máme a můžeme využít všechny dobré a bezpečné prostředky: svátosti, modlitbu, medicínskou a terapeutickou pomoc.

Mnozí lidé také hledají pomoc u bylinkářů. Bylinky nejsou špatné. Jsou přece od Boha. Bohužel mohou být někdy zneužity a stát se „nosičem“ a prostředkem k šíření myšlenek nebo vztahování k silám, které jsou pro katolickou víru nebezpečné. Je proto důležité se obracet na věřící bylinkáře.

Pokud byste se tedy potřebovali poradit nebo získat bylinky, můžeme vám doporučit odborníka, který vám rád pomůže.

**Zdeněk Jonáš, tel. 605 456 682,
www.byliny-bylinky.cz
(pouze ve všední dny 9.00–16.00)**

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

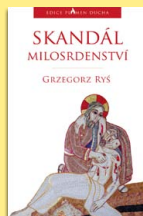
■ Tomáš Halík

Via crucis*Setkání s Ježíšem na křížové cestě našich životů a našich dějin*

Ježíš nás nezve na svou cestu kříže proto, abychom ho oplakávali, nýbrž abychom změnili své smýšlení a jednání. Chce nám odejmout srdce kamenná a dát nám srdce z masa, srdce skutečně lidská, schopná odvahy k lásce.

• Pokud si tento titul objednáte **v našem e-shopu** do 30. 4. 2022 a zadáte kód **PAUAM03_VC**, získáte ho s **20% slevou**.

brož., 64 s., 89 Kč

■ Grzegorz Ryś

Skandál milosrdenství

Knihu *Skandál milosrdenství* připravil arcibiskup Grzegorz Ryś k novému vydání již ve Svatém roce milosrdenství, který vyhlásil papež František (2015); k českým čtenářům se dostává až nyní. Autor je vynikající znalec Božího slova i lidských srdcí, jeho texty i kázání působí jako živá voda. Není divu, že v Polsku oslovují tisíce lidí.

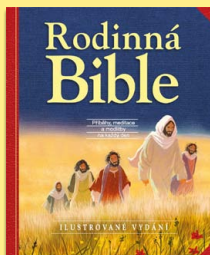
„Milosrdenství je velkým Božím tajemstvím a v očích lidí obrovským skandálem... Neklade si podmínky, nezná žádné hranice. Dává se zdarma.“

• Pokud si tento titul objednáte **v našem e-shopu** do 30. 4. 2022 a zadáte kód **PAUAM03_SM**, získáte ho s **20% slevou**.

brož., 168 s., 249 Kč

■ **Rodinná Bible**

Velkou předností této Bible jsou praktické podněty do každodenního života. Rodinná Bible nabízí stručné, vkusně převyprávěné úryvky z biblických knih korespondující s otázkou k zamyšlení, jak dané Boží slovo aplikovat v životě.

Úryvek je vždy doplněn kratičkou inspirační modlitbou.

• Pokud si titul objednáte **v našem e-shopu** do 30. 4. 2022 a zadáte kód **PAUAM03_RB**, získáte ho s **20% slevou**.

váz., 392 s., 599 Kč

■ Jacques Philippe

9 dní modliteb**za vnitřní pokoj**

Během této nověny prosíme o milost, abychom získali do svého srdce Boží pokoj, a to hlubším způsobem, hojněji, abychom byli schopni předávat ho lidem kolem sebe.

Edice „Nověny“ nabízí možnost, jak prožít čas v ústraní doma nebo na prázdninách, v metru nebo ve vlaku... lidem, kteří mají málo času, ale rozhodnou se po devět dní věnovat deset minut inspirujícím úvahám na konkrétní téma, aby pokročili v duchovním životě. Jde o školu modlitby i o praktický nástroj, jak proměnit sebe sama. Na každý den jsou navrženy dvě chvíle pro rozjímání, z nichž jedna může proběhnout ráno a druhá v jinou vhodnou dobu dne.

brož., 80 s., 95 Kč

■ Raniero Cantalamessa

9 dní k navázání přátelství**s Duchem Svatým**

Duch Svatý je duší našeho duchovního života. Bez něho se nemůžeme modlit, chápat Písmo svaté ani milovat.

Duch Svatý nás posiluje. Ježíš sám nám to slíbil: „Dostanete sílu Ducha Svatého, který na vás sestoupí“ (Sk 1,8).

brož., 80 s., 95 Kč

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35-6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz

„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:

**„Láska Kristova
nás žene.“**

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotini, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz

BOHOSLUŽBY

Poutní kostel Božího milosrdenství
a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Mše svatá:

- pátek 16.00
- sobota 17.00
- neděle 10.30, 17.00
- v rámci Nikodémovy noci 20.00

Svátoost smíření:

- každou sobotu a neděli od 14.00 do 17.00
- každou první a třetí sobotu v měsíci od 10.00 do 17.00 (Dny smíření)
- během Nikodémových nocí (od cca 20.30 do 23.00)

Adorace:

- první pátek 15.00–16.00
- ostatní pátky od cca 15.30 do 16.00
- během Nikodémovy noci od cca 20.30 do 23.00

Společná páteční modlitba

Korunky k BM (15.00):

- v kostele ve Slavkovicích
- nebo prostřednictvím Radia Proglas (kromě prvních pátků)

Křížová cesta (Via Crucis):

- mimo dobu postní – první pátek: 15.00–16.00
- v době postní – pátek, neděle: 15.00

Cesta Světla (Via Lucis):

- v době velikonoční – neděle: 16.00

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Poutí ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)

Mariánské první soboty v měsíci:

- 16.30 sv. růženec, 17.00 mše svatá, po mši sv. adorace s 15 min. meditací

Poutě o třetí sobotě v měsíci:

- 16.00 duchovní program
- 16.50 zamyšlení • 17.00 mše svatá

Každoroční týdenní pěší poutí k Božimu milosrdenství:

- Obvykle poslední týden července (přesný termín na www.pout.cz)

Nikodémova noc:

- Obvykle čtvrtý čtvrtek měsíce (20.00 mše svatá, adorace do 23.00)

Já jsem Alfa i Omega...

(Zj 22, 13)

„Kéž nás chrání všemohoucnost Tvého milosrdenství před střelami nepřátel naší spásy, abychom s důvěrou, jako Tvé děti, očekávali Tvůj poslední příchod v den, o němž víš jen ty. Očekáváme, že obdržíme všechno, co nám Ježíš slíbil, přes veškerou naši ubohost, vždyť Ježíš je naší důvěrou; skrze jeho milosrdné Srdce vcházíme jako otevřenou branou do nebe.“

(Den. 1570)